

## 8. STUDIJA

### KANAL POMIRENJA SVETI DUH BOŽJI

Djelovanje Svetog Duha—Sada i u Mileniju—Različita Opisna Imena Svetog Duha, „Duh Ljubavi, „Duh Istine,“ itd.—Na Suprot, Nesvetom Duhu, „Duhu Zablude,“ „Duhu Straha,“ itd.—Primijenjene Osobne Zamjenice—Značaj Riječi Duh—„Bog je Duh“—„Sveti Duh još nije bio dan“—Darovi Duha—Preobražavajuća Snaga Svetog Duha—Duha na mjeru i bez mjere—„Duh Svijeta,“ Antikrist—Borba između toga i Svetog Duha—Duhovne Borbe izvana i unutar Svetih—Duh koji ljubomorno čezne—Poučeni od Duha—Parakletos, Utješitelj—On će Vas Voditi u svu Istinu i u Potpuno Pomirenje—Nadgledanje Duha ništa manje nakon što su čudesni darovi bili ukinuti.

„Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji...primiste Duha posinstva u kojem kličemo: "Abba! Oče! Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja;" (Rim. 8:14-16)

„I poslije ću izliti duh svoj na svako tijelo.“ (Joel 2:28)

VELIKO djelo Pomirenja ne bi se moglo ispravno razmotriti, niti jasno shvatiti, ako bi smo previdjeli ili ignorirali u povezanosti s time, rad Svetog Duha. Sveti Duh ima mnogo veze sa predstavljanjem Pomirenja—obznanjivanjem vjerniku božanskog oprostjenja, isto tako kao i vodeći do potpunog pomirenja srca s Bogom. Pod oplođujućim utjecajem svetog Duha, kojeg je naš Gospodin Isus primio kod svog krštenja, na početku svoje službe, njegovo je posvećeno srce bilo u stanju jasno i nedvosmisleno uvidjeti Očevu volju, ispravan pravac postupanja, uski put žrtve, i cijeniti nadasve velika i dragocjena obećanja, čije je ispunjenje ležalo s onu stranu njegovog poniženja, sramote i smrti na

Kalvariji. Prema tome, svetim Duhom, naš je Otkupitelj mogao izvršiti svoje veliko djelo, bio je vođen njime da čini ono što je bilo ugodno i prihvatljivo pred Ocem, i što je pružilo otkupninu za cio ljudski rod. Slično tome sveti je Duh poistovjećen sa Crkvom: svi koji su bili prihvatili zasluge velikog prinosa za grijeh, i koji su došli k Ocu kroz zaslugu Sinovljeve žrtve, i koji su se predstavili živim žrtvama, u skladu sa uzvišenim pozivom u božansku prirodu koji je bio stavljen pred takve tijekom Evandeoskog Doba, trebali su i imali su pomoć Svetog Duha. Jedino u onoj mjeri u kojoj bilo koji pojedinac prima sveti Duh Božji on je u stanju doći u odgovarajuće zajedništvo sa Ocem, i sa Sinom, kako bi tako bio u stanju „ispitati što je volja Božja: što je dobro i ugodno i savršeno,“ i vršiti je. Jedino smo svetim Duhom mi vođeni dalje od samog slova božanskog svjedočanstva, u istinsko cijenjenje „dubina Božjih,“ i svega onoga što Bog čuva za one koji ga ljube, što ljudsko oko nije vidjelo, ljudsko uho nije čulo, niti je bilo ušlo u ljudsko srce da razumije i cijeni. (1. Kor. 2:9,10)

Služba svetog Duha biti će jednako važna tijekom Milenijskog Doba, u vraćanju svijeta čovječanstva natrag u sklad sa Bogom, pod uvjetima Novog Saveza, kroz zasluge žrtve dragog Otkupitelja. U skladu s time, kroz proroka Joela (2:28,29), Gospodin je skrenuo pažnju na tu činjenicu, ističući da dok će on izliti svog Duha jedino na svoje sluge i sluškinje tijekom ovog Evandeoskog doba, ipak „*poslije*“ će njegov sveti Duh općenito biti izliven na svijet čovječanstva, „svako tijelo.“\* Stoga, tijekom Milenijskog doba, napredak svijeta će

---

\*Redoslijed ovog blagoslova je obrnut u proročanskoj izjavi; vrlo vjerojatno, da bi se stvar učinila nejasnom sve do određenog vremena, i tako sakrilo nešto od dužine i širine i visine i dubine božanskog plana, sve do određenog vremena kada će biti poznato i cijenjeno.

biti u potpunom suglasju sa svetim Duhom; i u onoj mjeri u kojoj će ljudi doći u potpuni sklad sa tim svetim Duhom će bilo tko od njih postati kvalificiran za vječne uvjete života i radosti i blagoslova koji leže s onu stranu Milenijskog doba. I naš je Gospodin također posvjedočio o činjenici da će sveti Duh surađivati sa proslavljenom Crkvom u blagoslivljanju svih naroda na zemlji. Prikazujući nam najprije slave Milenija i njegovog obilatog snabdijevanja istinom kao moćnu rijeku vode života, bistre kao kristal, on kaže, "I Duh i Zaručnica govore: "Dođi!" I tko ovo čuje, neka rekne: "Dođi!" tko hoće, neka zahvati vode života zabadava!" (Otkr. 22:17)

Međutim mnogi od Gospodinovog naroda stoljećima su ovu temu o svetom Duhu, njegovoj službi i djelovanju, mučno teško shvaćali: i jedino u svjetlu izlazećeg Sunca Pravednosti —u svijetlu *parousie* Sina Čovječjeg—ta je tema postala posve jasna i razumna, kao što je očito bila i ranoj Crkvi, i u skladu sa svim različitim Biblijskim svjedočanstvima što se tiče toga. Učenje o Trojstvu, koje je, kao što smo bili vidjeli, počelo svoj uspon u drugom stoljeću, i dostiglo je veliki razvoj u četvrtom stoljeću, odgovorno je, u značajnoj mjeri, za mnogo tame koja se miješa sa istinom o toj temi u umovima mnogih Kršćana, za njih nepovoljnije—zburnjujući i obavijajući velom tajne sva vjerska uvjerenja.

U učenju Svetog Pisma postoji dosljednost da su Otac i Sin u potpunom skladu i *jedinstvu* namjere i djelovanja, kao što smo upravo vidjeli. I jednako je dosljedno Biblijsko učenje što se tiče svetog Duha—da on nije neki drugi Bog, nego duh, utjecaj ili sila koje pokazuje jedan Bog, naš Otac, i preko svog Jedinorođenog Sina—u apsolutnom jedinstvu, prema tome, s oboma, koji su također *jednodušni* ili u potpunom suglasju. Međutim koliko je to *jedinstvo* Oca, Sina i svetog Duha drugačije od onoga držanog i naučavanog pod imenom Trinitarijanskog učenja, koje jezikom

Katekizma (Pitanja 5 i 6) objavljuje—Postoje tri osobe u jednom Bogu—Otac, Sin, i Sveti Duh: “to *troje* je *jedan* Bog, *isti* u *substanci*, jednaki u moći i slavi.” To je gledište dobro pasalo “mračnim dobima” koje je još pripomoglo proizvesti ga. Razdoblje u kojemu su *tajne* bile obožavane umjesto raspletene nalazi najizabranije u ovoj teoriji, koja je jednako nebiblijska koliko i nerazumna. Kako *troje* mogu biti *jedno* u osobi, u substanci? I ako su samo “*jedno* u biti” kako oni mogu biti “*jednaki*”? Zar svaka inteligentna osoba ne zna da ako je Bog *jedno* u osobi da on ne može biti *tri*? I ako postoje *troje* u jednoj osobi to može biti jedino u smislu u kojemu tri mogu biti *jedno*, a to nije u osobi nego u namjeri, u mislima, u volji, u suradnji? Zaista da nije činjenice da smo bili drilani sa tom trijadološkom gluposti još od najranijeg djetinjstva, i činjenice da je trezveno bila naučavana na Teološkim Seminarima od sijedih profesora, u mnogo pogleda naizgled mudrih, nitko ne bi niti na trenutak ozbiljno pomislio na tako nešto. Kako je veliki Protivnik ikada uspio utrapiti to Gospodinovom narodu da ih zbuni i zaludi, i učini veliki dio Riječi Božje nedjelotvornim, prava je tajna koja vjerojatno neće biti razriješena sve dok ne budemo “spoznali kao što smo i spoznati,” u slavi.

Pažljivi istraživač prethodnih poglavlja pronašao je obilno svjedočanstvo iz Svetog Pisma, da u biti postoji samo jedan Svemogući Bog—Jehova; i da je on visoko uzvisio svog Prvorođenog Sina, svog Jedinorođenog Sina, u svoju vlastitu prirodu i na svoje vlastito prijestolje svemira; i da će odmah do njih po redu biti proslavljena Crkva, Nevjesta, Janjetova žena i sunasljednik—drugačije nazvani njegovom “braćom.” Oni će postati sudionicima njegove slave, kao što je u sadašnjem dobu zahtijevano da budu dionicima njegovih patnji. Istraživači su također zapazili, da su svi Biblijski tekstovi u skladu i da se slažu sa gore navedenim svjedočanstvom; i nadalje, da ne postoje reci

koji se, bilo izravno ili neizravno, u stvarnosti ili naizgled, sukobljavaju sa tim nalazima. Stoga se javlja pitanje, Tko je, Gdje, Što je sveti Duh?

Slijedimo u vezi s tim pitanjem isti pravac istrage kojeg smo slijedili kod drugih. Idemo ka Božjem zakonu i svjedočanstvu za svu našu informaciju. Nemojmo ići k čovjeku. Ne prihvaćajmo sumnje i špekulacije dobrih ljudi koji su umrli, ili dobrih ljudi koji žive, niti pak svoje vlastite. Imajmo na umu Apostolovu izjavu da je Riječ Gospodinova data sa namjerom—“da čovjek Božji bude savršen, potpuno opremljen za svako dobro djelo.” (2. Tim. 3:17) Oslonimo se u potpunosti na Gospodina, i nastojmo upoznati značenje onoga što on objavljuje što se tiče svetog Duha, dovodeći svako Biblijsko svjedočanstvo u sklad; sigurni da će se istina, i jedino ona, održati na takvom ispitivanju. Budemo li tako postupali, pod molitvom i pažljivo, naši će napori biti nagrađeni. Onome koji kuca, vrata spoznaje će se otvoriti; onome koji traži, spoznaja svetog Duha biti će otkrivena. (Iza. 8:20; Mat. 7:7,8)

Sveti je Duh različito definiran u Svetom Pismu, i kako bi smo ispravno razumjeli taj predmet moramo zajedno razmatrati te različite definicije, te im se mora dopustiti da bace svjetlo jedni na druge. Zapazite da je sveti Duh različito nazvan—“Duh Božji,” “Duh Kristov,” “Duh Svetosti,” “Duh Istine,” “Duh Zdrave Pameti,” “Duh Slobode,” “Očev Duh,” “Sveti Duh Obećanja,” “Duh Blagosti,” “Duh Razumijevanja,” “Duh Mudrosti,” “Duh Slave,” Duh Savjeta,” “Duh Milosti,” “Duh Posinaštva,” “Duh Proroštva.”

Te različite titule, ponavljane mnogo puta, i korištene naizmjenično, daju nam potpunu, ispravnu sigurnost da se sve odnose na jedan te isti sveti Duh—zapravo, često je riječ “sveti” dodana, u kombinaciji, kao na primjer, “sveti Duh Božji,” “Sveti Duh Obećanja,” itd. Mi moramo nastojati tražiti

razumijevanje o toj temi koje neće odbaciti nijedan od tih naziva, nego će ih sve uskladiti. Nemoguće je uskladiti sve te različite izjave sa *uobičajenom idejom o trećem Bogu*; međutim sve i jedna od tih izjava u potpunosti su dosljednije jedna s drugom opisujući duh, stav i moć jednog Boga, našeg Oca; i također duh, stav i moć našeg Gospodina Isusa Krista, zato što je *on jedno* sa Ocem—i također je do određene mjere to duh ili stav svih koji su uistinu Gospodinovi, anđeli ili ljudi, u onoj mjeri u kojoj su došli u jedinstvo ili sklad, s njim.

Za neke bi bilo korisno da zapaze da postoji jedan drugi duh spomenut često kroz cijelo Sveto Pismo, i u suprotnim terminima, naime, “Duh Straha,” “Duh Ropstva,” “Duh Svijeta,” “Duh Zablude,” “Vračarski Duh,” “Antikristov Duh,” “Duh Pospanosti.” Nitko ne misli da bi ove različite definicije, ako ih se sve uzme u obzir, opravdale misao da postoje *dvojica* ili više Sotoni. Svi prirodno i dovoljno ispravno prepoznaju značenje tih termina, kao onih koji općenito označavaju *pogrešan duh*—duh, stav ili moć koji imaju svoje glavno utjelovljenje u Sotoni; duh koji se očituje u svima koji su u skladu sa grijehom i Sotonom. Isto tako jednako ispravno, nitko ih ne smatra nekakvim osobnim duhovima. Nitko više ne bi trebao uzimati u obzir različite primjene riječi “duh” u dobrom smislu, da označavaju različita duhovna bića, niti da ujedinjeno označavaju jednog *drugog* Boga. Ti termini, kada ih se ujedinjeno uzme u obzir, predstavljaju različita obilježja karaktera, stava, Duha našeg Boga, Jehove, i proporcionalno duh ili stav svih koji su primili Duh, postali zajedničarima njegovog stava i došli u sklad sa božanskim umom.

Izvjestne nebiblijske ideje, i prema tome lažne ideje, što se tiče čovjekovog duha, koje će biti razmotrene u sljedećem poglavlju,

leže blizu temelja nebiblijskog i lažnog gledišta o svetom Duhu, koje je sada opće prihvaćeno. I pogrešna razmišljanja što se tiče Duha Božjeg i duha čovjekovog pojačana su i produbljena činjenicom da su prevoditelji nekih naših Hrvatskih standardnih Biblija devedeset i dva puta koristili naziv “Sveta Utvara” bez i najmanjih ovlasti za to—izvorna je Grčka riječ *pneuma*—duh. I riječ “utvara,” neobrazovanima, ima vrlo nejasno značenje, koje je, pak, vrlo nedvosmisleno poistovjećeno sa mišlju o *osobnosti*. Vrijedno je napomenuti kako su u Revidiranom Prijevodu Novog Zavjeta dvadeset i jedno od pojavljivanja te riječi “Utvara” bili promijenjeni tako da glase “Duh,” i da je Američki Revizijski Odbor zabilježio svoj *protest* s obzirom na upotrebu riječi “Utvara” u preostalim sedamdeset i jedno pojavljivanje. A ipak i Engleski i Američki Odbori bili su sastavljeni od strogih Trinitarijanaca.

Ne postoji apsolutno nikakav temelj uopće za razmišljanje o ili govorenje o svetom Duhu kao o nekom drugom Bogu, različitom u osobnosti od Oca i Sina. Upravo suprotno od toga, zapazite činjenicu da je Očev Duh bio prenešen na našeg Gospodina Isusa, kao što je napisano, “*Duh* Gospodnji na meni je jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti.” (Luka 4:18) Otvorimo li proročanstvo iz kojega je citat bio uzet, mi tamo čitamo, na Hebrejskom, “*Duh* Jahve Gospoda na meni je, jer me Jahve pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima.” (Iza. 61:1) I u istom smislu mi opet čitamo, “Na njemu će *duh* Jahvin počivat`, *duh* mudrosti i umnosti, *duh* savjeta i jakosti, *duh* znanja i straha Gospodnjeg.” (Iza. 11:2,3) Slično tome na isti Duh u Kristu se ukazuje kao na “Duh Kristov,” um Kristov—“Neka dakle bude u vama ona misao koja je bila u Kristu Isusu.” (Fil. 2:5)

Neki urgiraju da ukazivanje našeg Gospodina na sveti Duh, zabilježeno u Ivanu 14:26, dokazuje da je Duh osoba, zato što u našoj Općoj Verziji taj odlomak glasi ovako: “A Utješitelj, Duh Sveti, *kojega* će Otac poslati u ime moje, *on* će vas naučiti svemu i napomenut će vam sve, što vam rekoh.” Međutim pogled na Grčki tekst u ovom odlomku pokazuje kako su prevoditelji bili pod utjecajem svojih predrasuda o toj temi, jer ne postoji temelj za upotrebu riječi “kojega” i “on.” *Diaglott* prevodi taj redak ovako: “A pomoćnik, sveti Duh *što* će Otac poslati u moje ime, poučiti će vas svemu i podsjetiti vas na sve što sam vam ja rekao.”

Ista je kritika primjenjena na sedamnaesti redak istog poglavlja, koji, u našoj Općoj Verziji, glasi: “Duha istine, *kojega* svijet ne može primiti, jer ga ne vidi, niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer ostaje kod vas i u vama je.” Ovdje je izraz, “Duh istine,” očito bio korišten u suprotnosti “duhu zablude.” Odlomak se uopće ne odnosi na osobu, nego na utjecaj istine, i učinak iste na Gospodinov narod. *Diaglott* prijevod tog retka glasi: “Duh istine, *što* svijet ne može primiti, jer to ne vidi, niti to poznaje; zato što to djeluje s vama i biti će u vama.”

Pogledajte sljedeći primjer—“No kada dođe *on*—Duh Istine—upućivat će vas u svu istinu; jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što čuje i navješćivat će vam ono što dolazi. *On* će mene proslavljati jer će od mojega uzimati i navješćivati vama.” (Ivan 16:13,14) U ovom je odlomku Grčka riječ, *heautou*, prevedena sa “sebe,” ipak ista je riječ često ispravno prevedena sa “se.” U našoj Općoj Verziji ta je riječ *heautou* prevedena u muškom, ženskom, općem, i neutralnom rodu. Na primjer, u gornjem je tekstu prevedena u



muškom rodu;\* u 1. Kor. 11:5 je u ženskom rodu—“sramoti svoju glavu”; slično u Otkr. 2:20—“koja naziva sebe proročicom”, i nadalje u 1. Kor. 13:5—“Ljubav ne traži svoje.” U 1. Kor. 11:31 je prevedena u općem rodu—“sami sebe prosuđivali”; slično i u 1. Kor. 16:15—“da su se posvetili”; dalje, Luka 22:17—“podijelite među sobom”; nadalje, Ivan 6:53—“nemate života u sebi.” Kao primjere prijevoda riječi *heautou* u neutralnom rodu, u našoj Općoj Verziji, zapazite sljedeće:

“Jer će se sutra samo brinuti za *sebe*.” (Mat. 6:34)

“I kad se neko kraljevstvo samo protiv *sebe* razdijeli.” (Marko 3:24)

“I kad se neka kuća sama protiv *sebe* razdijeli.” (Marko 3:25)

“Mladica ne može donijet ploda sama od *sebe*.” (Ivan 15:4)

“Ništa nije nečisto samo po *sebi*.” (Rim. 14:14)

“Sve tijelo...ostvaruje rast tijela za izgradnju samoga *sebe* u ljubavi.” (Efež. 4:16)

“Tako i vjera : ako nema djela, mrtva je u *sebi*.” (Jak. 2:17)

Slično tome, riječ *ekinos*, prevedena sa “on” u odlomku kojeg razmatramo može jednako ispravno biti prevedena i sa “to,” “ono,” “ovi,” “isto,” “ona,” “to”; i u našoj Općoj Verziji Hrvatske Biblije prevedena je u svim tim različitim oblicima, *i mnogo eš e* nego muške zamjenice, “on,” “njegovo,” “njemu.” Svatko tko je po tom pitanju skeptičan može se slobodno uvjeriti razmatrajući Grčko—Hrvatsku Konkordanciju Novog Zavjeta, koja pokazuje različite prijevode tih riječi. Mi ćemo dati jedan primjer svakog od tih prijevoda riječi *ekinos*:

“Ali kažem vam da će Sodomi biti podnošljivije u onaj dan nego *tome* gradu. (Luka 10:12)

\*Zamjenica slijedi svoju imenicu ovdje, Utješitelj (Grč. *muški rod*, ali proizvoljno tako, bez obzira na spol—kao i na Njemačkom, što čini peč i stol, muškog roda; vilicu, ženskim; ženu srednjim rodnom.

“Misleći da je vrtlar, *ona* mu je odgovorila.” (Ivan 20:15)

“Ali znajte *ovo*, kad bi domaćin znao.” (Mat. 24:43)

“Za takav ne kažem da se moli.” (1. Ivan. 5:16)

“Jednog od *onih* dana dok je poučavao.” (Luka 20:1)

“A na *taj* dan bio je Šabat.” (Ivan 5:9)

“I dječak je ozdravio od toga časa.” (Mat. 17:18)

Međutim, nije nerijetko, pripisivati vrlini ili svojstvu rod osobe ili stvari kojoj pripada; stoga, na primjer, zbog toga što je nebeski Otac opisan kao muško, bilo bi ispravno da njegova moć, njegov duh, sam njegov utjecaj i karakteristika budu slično tome opisani u muškom obliku. Niti je rijetkost da stvari koje su po sebi srednjeg roda budu opisane kao muške ili ženske, prema tome jesu li snažne i aktivne, ili pasivne i nježne. Tako je na primjer, na sunce općenito ukazano kao na “njega,” i na mjesec kao “nju.” Stoga, da nije bilo opće zablude o toj temi, i prevladavajućeg mišljenja da je sveti Duh osoba (a ne samo božanski duh, utjecaj ili moć—*duh* Očev), tada ne bi bilo kritike zbog korištenja muških zamjenica s obzirom na sveti Duh; jer Bog je priznat kao muški, kao Autor i izvor života i blagoslova. Prema tome, nemojmo previdjeti činjenicu da korištenje osobne zamjenice ne dokazuje da je sveti Duh Božji jedna druga osoba mimo Oca i Sina—drugi Bog. Sveti Duh ili utjecaj je Očev duh ili utjecaj, i Sinovljevi također, jer oni su jedno u namjeri i utjecaju.

### **Zna enje Rije i “Duh”**

S pravom se stoga, javlja pitanje, koji smisao ili značenje pripisati riječi “sveti Duh” koja je korištena u Svetom Pismu?

Koja su svojstva ili kvalifikacije božanskog karaktera ili moći predstavljeni sa riječi “duh?” Odgovor će se najbolje pronaći tako da najprije ispitamo strogo značenje riječi “duh,” i zatim razmatranjem svih različitih metoda njenog korištenja kroz čitavo Sveto Pismo.

(1) Riječ “duh,” u Starom Zavjetu, prijevod je Hebrejske riječi *ruah*, primarno značenje ili korijen značenja koje je *vjetar*. Riječ “duh” u Novom Zavjetu dolazi od Grčke riječi *pneuma*, čije je primarno značenje ili korijen značenja slično tome *vjetar*. Ali neka nitko prebrzo ne zaključi da mi nastojimo dokazati da je sveti Duh sveti vjetar, jer ništa ne bi bilo dalje od našeg razmišljanja. Nego mi želimo predstaviti tu nejasnu temu na takav način koji će biti koristan učenima i neukima: stoga mi počinjemo sa priznatim korijenskim značenjem tih riječi, kako bi smo mogli utvrditi *kako* je i *zašto* bila korištena sa tim u vezi.

Zbog toga što je vjetar i *nevidljiv* i *snažan*, te riječi, *ruah* i *pneuma*, postupno poprimaju mnogo šire značenje, te počinju predstavljati bilo koju *nevidljivu* silu ili utjecaj, dobar ili loš. I budući da je božanska moć pokazana kroz kanale i na načine van ljudskog vida, ta riječ “duh” postaje sve više primjenjivana na sve Gospodinove postupke. Prirodno je došla i u opću upotrebu u povezanosti sa takvim ljudskim utjecajima koji su nevidljivi; da predstavi *dah* života, silu *kroz* koju čovjek živi, koja je *nevidljiva*, opisana kao „duh,” ili „dah života”; također za *mo* uma, koja je *nevidljiva*, nazvana „duhom uma.” Sam je život sila koja je nevidljiva, i stoga je također od ljudi iz davnine bila nazvana duhom. Može biti od koristi nekoliko primjera tih različitih upotreba Hebrejske riječi *ruah* i Grčke riječi *pneuma*.

*Ruah* je u Starom Zavjetu prevedena sa „nalet vjetra” 4 puta, „dah” 28 puta, „um” 6 puta, „vjetar” i „vjetrovito” 91 put. U

svakom je slučaju misao iza riječi *nevidljiva mo* ili *utjecaj*. Slijede primjeri tih prijevoda:

„*Dahom* iz nosnica tvojih vode su se skupile.” (2. Moj. 15:8)

„Svako tijelo u kojem je *dah* života.” (1. Moj. 6:17; 7:15)

„U ruci je njegovoj *dah* svakog čovjeka.” (Job 12:10)

„Svi oni imaju isti *dah*, tako da čovjek nema nadmoćnost.”

(Prop. 3:19)

„One su zagorčavale *duh* Izaku i Rebeki.” (1. Moj. 26:35)

„Jehova je omirisao umirujući *miris*.” (1. Moj. 8:21)

„Nos imaju ali ne *mirišu*.” (Ps. 115:6)

„Pa je pustio da *vjetar* zapuše nad zemljom.” (1. Moj. 8:1)

„*Dahom* svojim *dahnuo* si.” (2. Moj. 15:10)

„*Vjetre* olujni koji izvršavaš riječ njegovu.” (Ps. 148:8)

„Drveće šumsko ustreperi na *vjetru*.” (Iza. 7:2)

*Pneuma* je u Novom Zavjetu prevedena sa (pored „utvara” i „duh”) „život,” „duhovno,” i „vjetar,” kako slijedi:

„Da *udahne* život liku zvijeri.” (Otkr. 13:15)

„Budući da ste revni za *duhovnim* darovima.” (1. Kor. 14:12)

„*Vjetar* puše gdje hoće i čuješ mu šum.” (Ivan 3:8)

I nemojmo smetnuti s uma da su sve te različite prijevode napravili Trinitarijanci. Mi ne prigovaramo na te prijevode—oni su sasvim ispravni: nego mi skrećemo pažnju na njih kao na dokaze da riječi *ruah* i *pneuma*, prevedene sa „duh,” *ne oznaavaju osobnost*, nego da označavaju *nevidljivu mo* ili *utjecaj*.

### „Bog je Duh”

(2) „Bog je Duh”; to jest, on je moćno ali nevidljivo biće; i anđeli su slično tome nazvani duhovima, zato što su i oni, u svom prirodnom stanju, nevidljivi ljudima, izuzev ako se ne otkriju na

čudotvoran način. Naš Gospodin Isus, dok je bio čovjekom, nije bio opisan kao duhovno biće, nego od svog uzvišenja o njemu je napisano, „A Gospodin je Duh”—on je sada moćno i nevidljivo biće. Crkvi ovog Evanđeoskog Doba obećana je promjena prirode, da postane slična njenom Gospodinu, kao što je napisano, „*bit emo njemu slični, jer emo ga vidjeti* kao što jest.” O Crkvi se govori kao o duhovnoj, budući je ona u skladu sa Gospodinom i objavljeno je da je nanovo začeta Duhom za novu prirodu, *duhovnu prirodu*, sa jamstvom da će ono što je bilo začeto Duhom, u uskrsnuću, biti rođeno od Duha. Ovo korištenje riječi duh, primijetit će se, povezano je sa osobnošću—duhovnim bićima. (2. Kor. 3:17; 1. Ivan. 3:2; Ivan 3:6)

(3) Daljnje korištenje riječi duh je u smislu generativne moći ili plodnosti, kao u 1. Moj. 1:2, „I Duh se Božji *kretao* nad licem voda”—to jest, Božja moć, njegovo kolo energije, oplodene vode, ili on ih je učinio plodonosnima, plodnima. Slično tome, „nego su sveti Božji ljudi govorili poneseni Duhom Svetim,” svetim utjecajem ili silom Božjom oprasio njihove umove, prouzrokujući da rode misli kakve je Bog želio izraziti. (2. Pet. 1:21) Isto tako, vješti su radnici koje je Mojsije izabrao da pripreme pribor Šatora od sastanka bili dovedeni pod utjecaj božanske moći, da osnaži ili oživi njihove prirodne sposobnosti, bez da utječe na njih u bilo kojem moralnom smislu, baš kao što ni vode velikog bezdana nisu bile pogođene u moralnom smislu. Tako je napisano:

"Vidite! Jahve je po imenu pozvao Besalela,...Njega je napunio *duhom* Božjim, dao mu umješnost, sposobnost i razumijevanje u svim poslovima: da zamišlja nacрте i da radove izvodi od zlata, srebra i tuča; da reže dragulje za umetanje; da urezuje u drvetu i da umješno radi svaki posao. Njemu i Oholiabu, ...Obdari ih

umještvom u svakom poslu rezbarskom, krojačkom, veziljskom i tkalačkom.” (2. Moj. 35:30-35; 28:3; 31:3,4)

Isto tako, mi smo obavješteni da je Jehova Bog stavio na Mojsija i starješine Izraela svog *Duha*, sa posebnom moći suđenja u stvarima Izraela, očuvanju reda, itd. (4. Moj. 11:17-26) Na sličan je način Božji Duh bio sa kraljevima Izraela, onoliko dugo dok su mu oni bili lojalni. Zapazite, na primjer, Šaulov slučaj (1. Sam. 11:6); i da je taj Duh mudrosti ili prosudbe u odnosu na vladavinu u Izraelu odstupio od Šaula, i da je bio dan Davidu, čija je razboritost nakon toga posebno zapažena. (1. Sam. 16:13,14) Nakon toga, umjesto Duha mudrosti i hrabrosti i pouzdanja, kao sluga Gospodinov, Šaul je imao zlog duha, doslovnije duha žalosti, utučenosti, gubitka pouzdanja, u shvaćanju da on više nije bio priznat kao Gospodinov predstavnik na prijestolju. I za taj duh utučenosti, koji je izlegao nevolje, rečeno je da je bio od Gospodina—vjerojatno u smislu da je to bilo posljedica Gospodinovog postupanja, tako što je uklonio od Šaula svoje priznanje i podržavajuću moć i upravljanje poslovima Izraela.

### **„Duh Sveti još nije bio Darovan”**

Međutim nijedno očitovanje Božjeg Duha, prije prvog dolaska našeg Gospodina Isusa, nije bilo posvema isto kao očitovanje i djelovanje Gospodinovog Duha na našem Gospodinu Isusu, od vremena njegovog krštenja pa sve do raspeća, i na Kristovoj Crkvi od dana Pedesetnice pa do sada—sve do samoga kraja ovog Evanđeoskog Doba, i dovršenja životnog puta Crkve u prvom uskrsnuću. U skladu sa time mi čitamo, „Tada doista ne bijaše još došao Duh [osim na našeg Gospodina Isusa] jer Isus nije bio proslavljen.” (Ivan 7:39)

*Djelovanje* Božjeg Duha tijekom ovog Evanđeoskog Doba je znatno drugačije od njegovog djelovanja u prijašnjim

vremenima; i ta je razlika izražena u riječima „Duh posvojenja,” „Duh posinjenja,” „Duh svetosti,” „Duh istine,” i srodnim izrazima. Kao što smo već vidjeli, nakon Adamovog pada nitko od njegovih potomaka nije bio prihvaćen kao sinovi Božji prije prvog dolaska: najuzvišenija titula data ocu vjernih, Abrahamu, bila je ona prijatelja: „Abraham je bio nazvan prijateljem Božjim.” Međutim, kao što Apostol Ivan objašnjava, kada je *Logos* postao tijelom, on se je bio predstavio svom vlastitom narodu, Izraelu, i onima koji su ga primili (tada i od tada) *on je dao mo* (prednost, priliku) *da postanu sinovima Božjim*; i ti su, on objavljuje, bili *za eti* od Boga—začeti od Duha, „a što je rođeno od Duha, duh je.” (Ivan 1:12,13; 3:3-8)

Sveti je Duh, u tom smislu riječi, zajamčen jedino kući sinova; i kuća sinova bila je nepoznata sve dok se Ljubljeni Sin nije očitovao u tijelu i *otkupio* svijet, i darovao onima koji ga prihvaćaju priliku da prime posinjenje. (Gal. 4:5; Efež. 1:5) To posinjenje, kao što nas Apostol obavještava, prvenstveno je bilo nasljeđe Izraela, ali budući da u Izraelu nije bio dovoljan broj spremnih da upotpune predodređeni broj koji je trebao biti posinjen, prema tome, nakon što je prihvatio Izraelski ostatak, „Bog pohodi i primi iz neznabožaca narod k imenu svojemu,” da budu sinovi Božji, sunasljednici sa Kristom, i proroci su to predvidjeli i prorekli. (Rim. 9:4,29-33; Djela 15:14)

Ali u kojim se pogledima to očitovanje božanske moći, utjecaja ili Duha, tijekom ovog Evanđeoskog doba, razlikuje od njegovog očitovanja u prijašnjim vremenima? Apostol Petar odgovara na to pitanje, jamčeći nam da su drevni dostojnici, premda visoko povlašteni od Boga, bili poneseni njegovim svetim Duhom, i govorili i pisali stvari koje nisu razumjeli. Bog ih je upotrijebio kao svoje slugе da napišu stvari za koje nje bilo vrijeme da ih oni razumiju, ali koje su u svoje vrijeme bile otkrivene nama, kući sinova, djelovanjem istog svetog Duha ili

svete sile Božje na one koji su bili začeti njegovim Duhom. U prošlosti je djelovanje Duha uglavnom bilo *mehani ko*: za nas on prvenstveno djeluje kroz *objašnjavanje* i suosjećanje, razlažući božanski plan kroz apostole i učitelje posebno „postavljene u Crkvi” sa vremena na vrijeme, s ciljem da omoguće sinovima „shvatiti zajedno sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina” božanske mudrosti i dobrote, kao što je utjelovljeno u božanskom planu i njegovom otkrivenju. Zaista, iz Apostolovih je riječi očito da čak ni anđelima (koje je Gospodin ponekada koristio kao svoje kanale u komunikaciji sa prorocima, medije njegovog svetog Duha) nije bilo dopušteno da razumiju značenje informacija koje su prenosili, ništa više što je bilo dopušteno prorocima koji su zapisali otkrivenja nama na korist. Zapazite Apostolove riječi:

„To su spasenje istraživali i pronicali proroci koji prorokovahu o milosti *vama* namijenjenoj. Pronicali su na koje [vrijeme] ili kakvo je vrijeme [doslovno ili simbolično] smjerao Duh Kristov u njima koji je unaprijed svjedočio o Kristovim patnjama te slavama što su nakon njih imale doći: bi im objavljeno *da ne sebi* nego vama poslužuju ono što vam sada u Duhu Svetom s neba poslanom navijestiše vaši blagovjesnici, a nada što se i anđeli žude nadviti.” (1. Pet. 1:10-12; 2. Pet. 1:21)

### **Darovi Istog Duha, Istog Gospodina, Istog Boga**

„Darovi su različni, *ali je Duh jedan*. I različne su službe, *ali je jedan Gospod*. I različne su sile, *ali je jedan Bog* koji čini sve u svemu. A u svakome se [u Crkvi] pojavljuje Duh na korist; Jer jednome se daje Duhom riječ premudrosti; a drugome riječ



razuma po istome Duhu; A drugome vjera, tijekom istijem Duhom; a drugome dar iscjeljivanja, po tome istom Duhu; A drugome da čini čudesa, a drugome proroštvo, a drugome da razlikuje duhove, a drugome različni jezici, a drugome da kazuje jezike. A ovo sve čini jedan i taj isti Duh razdjeljujući po svojoj vlasti svakome kako hoće.” (1. Kor. 12:4-11)

Ovdje su nabrojani neki od *darova* danih svetim Duhom Crkvi, ali mi moramo oštroumno razlikovati sam sveti Duh od tih darova ili očitovanja darovanih ranoj Crkvi. Budući da oni nisu trebali razumjeti da različiti duhovi djeluju u različitim članovima Crkve, zbog različitosti njihovih darova, tako nisu trebali niti razumjeti da je različiti Gospodar ili Gospodin onaj koji daje te darove, nego su svi trebali biti identificirani da dolaze od jednog svetog utjecaja izlivenog preko jednog Gospodina, predstavnika jednog Boga koji je nad svima, Jehove; i biti objašnjeni kao „*razlike u upravljanju*,” ili djelovanju. Ne samo to, nego je Duh Božji, sveti Duh, mijenjao svoje upravljanje u Crkvi: tako da, dok su „*darovi*” ove vrste ovdje spomenuti bili općeniti u ranoj Crkvi, dan je došao, kao što je Apostol objasnio da treba doći, kada su proročanstva trebala prestati, jezici umuknuti, i znanje dano posebnim nadahnućem, iščeznuti. (1. Kor. 13:8) Svi su ti „*darovi*” bili očigledno potrebni kod inauguracije Crkve, na početku novog doba, ali su postali nepotrebni nakon što je Crkva bila uspostavljena i kanon nadahnutih zapisa bio dovršen. Ti su zapisi, Apostol objavljuje, dovoljni, „da čovjek Božji bude savršen, potpuno opremljen za svako dobro djelo.” (2. Tim. 3:17)

Istina, nisu svi od tih darova iščeznuli ili prestali; niti je prestanak tih koji su bili prekinuti dokaz da Gospodin danas ima manje moći nego ju je imao prije više od devetnaest stoljeća;

niti to dokazuje da je Gospodinov narod manje dostojan ili da ima manje naklonosti od Gospodina. Baš naprotiv, to ukazuje na „različitost djelovanja,” i podrazumijeva da Gospodinovom narodu više ne trebaju te sirove metode poučavanja i dokaza da ih Gospodin prihvaća. E sada, umjesto da imaju čudesno darovane takve darove, izgleda da je djelovanje Božjeg Duha ili moći na svakome od njegovog posvećenog naroda—djelomično proporcionalno njihovim prirodnim preduvjetima, i dijelom proporcionalno njihovoj revnosti za njegovu službu. I stoga mi vidimo kako Apostol, s tim u vezi, i u kasnijim poslanicama, potiče Crkvu da nastoji *razviti* duhovne darove, moći, sposobnosti, u i za službu Gospodinovu i njegovom narodu i njegovoj Istini.

Te se je *osobno razvijene* darove imalo daleko više cijeniti od onih *udesno darovanih*; i zato Apostol kaže, „pa ću vam još bolji put pokazati”; „Težite za ljubavlju, čeznite [njegujte] za darima Duha, a najvećma da prorokujete [javno objašnjavate].” (1. Kor. 12:31; 14:1) Apostol ističe da je govorenje u jezicima samo bilo za „znak,” kako bi se pažnja nevjernika mogla privući k Crkvi i njenim metodama. (1. Kor. 14:22) I, stoga, taj dar, koji je bio visoko vrednovan od nekih Korinćana, on ističe da je jedan od najmanjih—manje prilagođen razvoju duhovne Crkve, i uglavnom korišten u povezanosti sa nepreporođenim svijetom. Taj dar, i drugi nešto slične vrste, brzo su nestali iz Crkve nakon što se je ona osovala na noge, i dobila priznanje svijeta.

Baš naprotiv, treba se ohrabrivati na „*plodove* Duha,” da ih se sve više razvija, kako bi mogli donijeti potpuni, savršeni plod ljubavi prema Bogu, jednih prema drugima, i ljubavi iz suosjećanja prema svijetu. Apostol je označio te plodove Duha, „ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrota, vjernost, blagost, uzdržljivost.” (Gal. 5:22,23) Riječ „plod,”

primijetit ćemo dvostruku misao, onu *dara*, ali koji se postupno razvija i sazrijeva, i rezultat je truda. Tako je i sa darovima Duha: „Svaki dobar dar, svaki savršen poklon odozgor je,” ali takvi plodovi nisu čudesni darovi nego postupni i neizravni darovi, nadahnuti Očevim obećanjima, i kroz Gospodinove upute kroz apostole i proroke. Oni su izrađeni u nama u onoj mjeri u kojoj mi dolazimo u sklad i poslušnost misli i riječi i djela sa Duhom našeg Oca, sa kojim smo začeti, i kroz kojega ćemo, budemo li poslušni, razviti sve više i više plodova svetosti, ili plodova svetog Duha ili stava u sličnosti Božjeg dragog Sina, našeg Gospodina i Otkupitelja. Tako su, pod službom svetog Duha Istine, vjerni učinjeni prikladnima biti „rođeni od Duha” u prvom uskrsnuću, kao duhovna bića; kako su oni bili začeti Duhom kod trenutka posvećenja. Tako usavršeni kao duhovna bića, Crkva biti će Božjim nasljednicima, sunasljednicima sa Isusom Kristom, našim Gospodinom, u punini jedinstva i zajedništva sa Ocem i sa sinom, potpuni u njemu, koji je glava svih poglavarstava i sila, i Očev suradnik u Kraljevstvu, i pun Očevog Duha i Sinovskog—svetog Duha.

Iz gore navedenih opće priznatih gledišta o ovoj temi se može vidjeti da isti Duh ili sila nebeskog Oca, Jehove, koji je djelovao u stvaranju svijeta, i koji je djelovao drugačije na njegove sluge u prošlosti, sada, tijekom ovog Evanđeoskog doba, opet djeluje drugačije, za razvoj Crkve, dovodeći Crkvu u sklad sa Bogom, i opremiti je i pripremiti kao „Tijelo Kristovo” za sunasljedstvo u Kraljevstvu. I taj će isti sveti Duh djelovati opet drugačije tijekom Milenijskog doba, kroz Krista i proslavljenju Crkvu, da dovede svijet u sklad i jedinstvo sa načelima pravednosti, i sa Kraljem kraljeva i Gospodarem gospodara. Ništa povezano sa tim djelom ni u kojem smislu

niti stupnju ne čini nužnim drugog Boga. Baš naprotiv. Činjenica da postoji jedan Bog koji djeluje pod različitim okolnostima i uvjetima, i kroz različita sredstva, za ostvarenje svoje jedne namjere, daje nam još više uvjerenja da će sve njegove dobre namjere biti ostvarene, i da, kao što on objavljuje, „riječ koja iz mojih usta izlazi ne vraća k meni bez ploda, nego čini ono što sam htio i obistinjuje ono zbog čega je poslah.” (Izaija 55:11)

### **Božanska Volja, Utjecaj, Sila, Duh**

Iz gore navedenog mi shvaćamo da bi šira definicija riječi „Duh Božji,” ili „sveti Duh” bila—božanska *volja, utjecaj* ili *sila*, pokazani bilo gdje i svugdje, i u bilo koju svrhu koja je u skladu sa božanskom voljom, koja, budući je sveta volja, podrazumijeva da će koraci i djelovanja svetog Duha biti u skladu sa svetošću. Bog koristi svoj Duh ili snagu na mnoge načine, koristeći različita sredstva u ostvarivanju različitih rezultata. Što je god Gospodin ostvario kroz bilo mehanička ili inteligentna sredstva, uistinu je njegovo djelo kao da je on bio izravan saučesnik, budući su sva ta sredstva njegovo stvorenje. Baš kao i među ljudima, izvoditelj radova koji je sklopio ugovor možda ne radi izravno na svakom dijelu građevine, nego je svaki radnik njegov predstavnik i pod njegovom kontrolom: djelo, kao cjelina, posao je izvođača, iako on možda nije podignuo oruđe na njega. On to čini sa svojim materijalima i kroz svoje predstavnike i sredstva.

Tako, na primjer, kada mi čitamo, „kad je Jehova Bog načinio zemlju i nebo” (1. Moj. 2:4) mi ne trebamo pretpostaviti da je on osobno rukovao elementima. On je koristio različite kanale—„Jer on reče—i sve postade [on je dao naredbe i one su bile bez odlaganja izvršene], naredi—i sve se stvori.” (Ps. 33:6,9) Stvorenje nije odmah poniknulo u redu; jer mi čitamo da je trebalo vremena—šest dana ili epoha. I premda smo mi jasno

obavješteni da je „od Oca sve”—preko njegove snage, njegove volje, njegovog Duha, ipak, kao što smo to prethodno bili vidjeli ta je snaga bila korištena kroz njegovog Sina, *Logosa*.

Preobražavajuća moć Božjeg svetog Duha, koja djeluje tijekom ove Evanđeoske ere, da dovede njegov narod u *potpuno jedinstvo* sa sobom, teže je razumljivo, manje lako shvaćeno djelovanje, od pokazivanja njegove moći koje je spomenuto u 1. Moj. 1:2. Bavi se sa uzvišenijim predmetom—sa umom i slobodnom voljom umjesto sa nesvjesnom materijom.

U svjetlu Svetog Pisma mi možemo razumjeti da sveti Duh znači:

(a) Božja moć pokazana na bilo koji način, ali uvijek na liniji pravde i ljubavi, i stoga sveta moć.

(b) Ta moć može biti životna snaga, fizička stvaralačka moć, ili moć misli, koja stvara i nadahnjuje misli i riječi, ili oživljujuća ili životodajna moć, koja je bila očitovana u uskrsnuću našeg Gospodina, i biti će opet manifestirana u uskrsnuću Crkve, njegovog tijela.

(c) Začeće ili preobražavajuća moć ili utjecaj spoznaje Istine. U tom je pogledu bio nazvan „Duhom Istine.” Bog vlada svojim vlastitim pravcem postupanja u skladu sa istinom i pravednosti; stoga je, Božja Riječ, otkrivenje njegovog pravca postupanja, nazvano Istina—„Tvoja je Riječ Istina.” Slično tome, svi koji dolaze pod utjecaj Božjeg Plana Istine i pravednosti za njih se s pravom može reći da su pod utjecajem Duha ili stava Istine; oni su ispravno opisani kao začeti od Istine za novost života.

Otac privlači grešnike Kristu kroz općenito prosvjetljenje uma, uvjerenost u grijeh i njihovu potrebu za Otkupiteljem. Za one koji prihvate Krista kao svog Spasitelja i Zastupnika, i dođu do toga da se potpuno posvete Bogu, kroz Krista, rečeno je da su začeti od Boga, „začeti riječju istine,” začeti sa Duhom

Božjim u novost života. To jest, došavši u sklad sa božanskim preduvjetima i propisima, Bog prihvaća taj stav posvećenja kao ispravan, i prelazeći preko ili pokrivajući slabosti tijela sa haljinom Kristove pravednosti—opravdanje vjerom, on prihvaća takvog kao „novo stvorenje u Kristu Isusu,” čija je želja biti vođen njegovim Duhom u svu istinu, i biti vođen tim svetim stavom ili Duhom u potpunu poslušnost do mjere samopožrtvovnosti, čak do smrti. Za takve je rečeno da su primili „Duh posinjenja,” zato što od tada Bog, kroz Krista, ulazi u poseban savez sa njima kao sinovima. I Otac, kroz Predvodnika njihovog Spasenja, jamči takvima da ako ostanu u *Duhu Istine* da će on prouzrokovati da će sva zbivanja i životni događaji zajedno raditi za njihovo dobro—kako bi se u njima sve više razvio duh pravednosti, istine, mira, radosti; oni će sve više imati svetog Duha, dok napreduju u poslušnosti Duhu Istine. Od tuda poticaj takvima, „ispunjavajte se Duhom,” „hodite po Duhu,” „neka duh Kristov prebiva u vama bogato i izobilno, i tako nećete biti niti besplodni niti jalovi.” Taj sveti Duh koji djeluje u vjerniku od vremena njegovog potpunog posvećenja Gospodinu, isti je sveti Duh ili stav Oca koji je djelovao u našem Gospodinu Isusu Kristu, i zato je također nazvan „Duh Kristov,” i mi smo uvjereni da „ako tko nema Duha Kristova, taj nije njegov.” (Rim. 8:9)

### **Duha po „mjeri” i „bez mjere”**

Naš Gospodin Isus bio je začet svetim Duhom kod svog krštenja, svog posvećenja; i tako su slično članovi njegovog tijela, njegove Crkve, vidjeli smo, „začeti” kod njihovog „krštenja u njegovu smrt,” od trenutka njihovog potpunog posvećenja: međutim postoji razlika koju uvijek treba imati na umu; naime, da je naš Gospodin Isus, Glava Crkve, primio svetog *Duha bez mjere*,

neograničeno (Ivan 3:34), dok ga njegovi sljedbenici primaju na mjeru, ili ograničeno—mjera Duha je dana svakom čovjeku (u Crkvi). (1. Kor. 12:7; Rim. 12:3) Razlog za tu razliku je u tome što je naš Gospodin bio savršen čovjek dok smo mi, njegovi sljedbenici, iako prihvaćeni kao savršeni ali to im je samo uračunato (opravdani vjerom), u stvarnosti veoma nesavršeni. Savršen čovjek kao sama slika Božja može biti u najpotpunijem skladu sa Bogom i sa njegovim Duhom svetosti, u svakoj pojedinosti; ali srazmjerno propadanju kroz pad, naš sklad s Bogom i sa njegovim Duhom svetosti bio je narušen, iako je dužnost i prednost svakoga da temeljito nastoji upoznati i vršiti volju Gospodinovu i da nema svoju volju koja se protivi njegovoj; ipak niti jedan pripadnik pale rase nije u stanju primiti Gospodinov Duh u potpunosti—biti u apsolutnom skladu sa Bogom u svakoj pojedinosti. I stoga, među onima koji vjeruju, i koji se posvećuju, i koji primaju sveti Duh posinjenja, mi nalazimo da ga posjeduju u različitim omjerima, to ovisi o stupnju našeg pada od božanskog lika, i stupnju milosti i vjere postignutima od dolaska u tijelo Kristovo. I brzina s kojom mi možemo stjecati sve više i više svetog Duha, dolazeći do sve potpunije spoznaje i sklada sa svakim obilježjem božanskog plana, u velikoj mjeri ovisi o našem shvaćanju vlastitih nesavršenosti, i stupnju našeg posvećenja Gospodinu—o proučavanju njegove volje, u Njegovoj Riječi, i prakticiranju iste u stvarima života.

U onoj mjeri u kojoj se posvećeni vjernici predaju Gospodinu, i, zanemarujući svoju vlastitu volju i sklonosti, nastoje hoditi njegovim putem, oni su „vođeni Duhom,” „poučeni od Duha,” i mogu „služiti Gospodinu u *novini Duha*.” Kako bi ostali pod tim vodstvom i uputom oni moraju imati „Duha blagosti” (Gal. 5:22,23; 6:1), tako da im „Bog Gospodina našega Isusa Krista, Otac slave,” može dati „*duha mudrosti i otkrivenja* u

spoznavanju njega; prosvijetli oči vašega razuma da uvidite kolika je nada u njegovom pozivu, i koliko je bogatstvo njegove baštine u svetima.” (Efež. 1:17,18)

U ovim različitim prikazima rada svetog Duha, i u mnogim drugima na koje će se Istraživačima Biblije skrenuti pažnja, ne možemo naći ništa što bi zahtijevali *drugog* Boga. Upravo suprotno: ispravna ideja o jednom Bogu pokazuje da su njegova svemoć i resursi više nego dovoljni, i da onaj koji je rekao Izraelu, „Jehova, Bog naš, jedan je Jehova,” ne treba pomoć. Zaista, da bi bili dosljedni, oni koji tvrde da je potreban drugi Bog da se bavi sa stvarima na koje je ukazano kao na djelovanje svetog Duha Božjeg, mogli bi sa jednakom dosljednošću tvrditi da su mnogi duhovi Bogovi—duh posinjenja, duh Kristov, duh Očev, duh ljubavi, duh pravde, duh milosrđa, duh svetosti, duh istine, duh strpljenja, duh slave, duh spoznaje, duh milosti—odvojeni Bog za svako odjeljenje. Međutim, kao što Apostol objašnjava, sva ta različita djelovanja pripadaju jednom Duhu jednog svemoćnog Jehove.

### **Duh Svijeta—Duh Antikrista**

Duh svijeta je suprotan Duhu Božjem. Budući je cijeli svijet u palom stanju, i pod zasljepljujućim i obmanjujućim utjecajima Protivnika, njegov duh ili stav nužno je u stalnom sukobu sa svetim, istinitim, ispravnim, punim ljubavi Duhom ili stavom Božjim: u sukobu prema tome sa svetim Duhom kojeg je njegov narod primio kroz njegovu Riječ, i svim njegovim svetim utjecajima različito primijenjenima na njih. Kao što Sotonin duh sebičnosti, mržnje, zavisti, i sukoba djeluje u velikoj mjeri i vlada djecom ovog svijeta, tako i sveti Duh Božji, Duh ljubavi, blagosti, krotkosti, strpljenja,



pobožnosti, bratoljublja, djeluje i uvelike vlada djecom Božjom. I ta su dva duha ili stava, jedan ljubavi i dobrote, drugi sebičnosti i zla, u stalnom sukobu, i potpuno nepomirljivi.

Sveto Pismo govori o tom duhu koji djeluje u svijetu u suprotnosti svetom Duhu, kao „Antikristov duh”—duh ili stav koji se suprotstavlja Kristu. Kao prvo, on želi u potpunosti ga ignorirati, osporiti da je on uopće ikada došao u svijet; zatim ako je neuspješan u tome, on će tvrditi da je naš Gospodin Isus bio samo čovjek, grešan čovjek; ako se to stajalište ospori, ono će i dalje tvrditi da on ionako nije ništa postigao, ili da je on samo bio primjer, a ne Otkupitelj. Stoga nam Sveto Pismo nalaže da ispitamo, provjerimo, dokažemo duhove (učenja koja nam se predstavljaju, tvrdeći da su od duha istine). Mi ih trebamo ispitati, ne samo po njihovom vanjskom izgledu i tvrdnjama, nego Riječju Božjom. „Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove...Po tom prepoznamo Duha istine i duha zablude.” (1. Ivan. 4:1,6)

### **Sveti i Nesveti Utjecaji u Ratu**

Božje je savršenstvo karaktera *standard* za svetost, pravednost i istinu za sva njegova stvorenja. Sve i jedna stvar i svako stvorenje koje je u suprotnosti ili nije u potpunom skladu sa standardima nesveti su, neispravni, nepravedni. Ti nepovoljni utjecaji su ponekada pripisani Sotoni zato što je Božji praneprijatelj i bio je prvi urotnik protiv pravednosti— začetnik zablude, „otac laži” i obmana. Međutim mi moramo razlikovati zla duhovna *bi a* i zle duhovne *utjecaje* baš kao što činimo između svetih duhovnih bića i svetih duhovnih utjecaja. Trend evolucionističke misli među obrazovanim ljudima koji zanemaruju Bibliju (uključujući takozvane Više Kritičare) je

ignorirati *osobnost* Sotone i s njim povezanih zlih duhova na uzvišenim položajima (Efež. 6:12), i tvrditi da uopće ne postoji nikakav zao utjecaj, i da se čovjek samo bori sa svojim vlastitim neznanjem i pogrešnim usmjeravanjem svojih vlastitih dobrih svojstava. Slično tome, drugi, još napredniji (u zabludi), obrazovaniji (u neistini), i još više opremljeniji sa filozofijama (lažno tako nazvanima), dolaze do zaključka da ne postoji *osobni Bog* nego samo dobri utjecaji za koje oni tvrde da su urođeni u čovjeku i da postepeno evoluiraju u savršenstvo.

Međutim mi obraćamo pažnju Božjoj objavi, njegovoj Riječi, za koju Apostol jamči da nas može umudriti za spasenje, i za koju smo mi utvrdili da sadrži izvor života i svjetla i svetog Duha istine s kojima se ljudske teorije i svjetla ne mogu usporediti. Ona nam pokazuje da je Bog sveti Duh (*bi e*) i da je njegov sveti Duh (*utjecaj*) uvijek izražen u skladu sa pravednosti, i da svi koji su u skladu sa Bogom i u *jedinstvu* s njim moraju imati njegov Duh svetosti—Jedinorođeni Sin u kojemu prebiva punina božanskog Duha—sveti anđeli koji nemaju drugu volju osim Očeve svete volje ili Duha—Crkva između ljudi koja ima neku mjeru uma ili Duha njihove Glave (inače nisu njegovi), i koji nastoje sve više biti ispunjeni sa tim Duhom svetosti i lišeni svega nesvetog stava i utjecaja. Slično tome Riječ naučava da je Sotona duh (biće) i da ima nesveti duh, um, stav; i da iskazuje nesveti duh ili utjecaj kroz različite kanale i sredstva. Pali anđeli, također duhovna bića, pali su izgubivši njihov duh svetosti i odanosti Bogu i njegovim pravednim standardima, i sada su nesvetog duha ili stava, i iskazuju zao utjecaj ili duh kad za to imaju priliku.\* I svijet čovječanstva, pavši kroz Adama, postali su slugama grijeha: neki griješe

\*"Što Sveto Pismo kaže o Spiritizmu?" Obratite se izdavačima.

namjerno zbog užitka grijeha; neki nehotice, iako „težeći za Bogom,” i zaslijepljeni i zavedeni od Protivnika, i kontrolirani duhom zablude.

Čovječanstvo—umovi ili „srca” ljudi—bojno su polje na kojemu se sveti duh svjetla, ljubavi, pravde, istine, svetosti, Duh Jehove i njegovog Sina, čovjekovog Otkupitelja, bori sa zlim duhom Sotone, grijeha, tame, neistine, mržnje, zavisti, zlobe, itd. Prodani pod grijeh, od našeg praroditelja Adama, njegova je obitelj postala „robovima grijeha” „kroz krhkost,” kroz naslijeđenu slabost. (Rim. 5:12,21; 6:16-23; 7:14; 8:20,21) U tom zarobljenom stanju oni su bili oslijepljeni od boga (vladara) sadašnjeg zlog svijeta (stanja) koji stavlja zlo pred njihove misli kao dobro, i tamu za svjetlo (2. Kor. 4:4; Efež. 6:12; Iza. 5:20), i izopačivši tako veliku većinu, i učinivši lakim činiti zlo i teškim činiti dobro, i postrojivši sve prednosti sadašnjeg vremena na stranu zla i učinivši nemogućim za postići iste izuzev ako se ne suobličiti njegovom nesvetom duhu, koji je „duh svijeta,” on ima opću vlast, najprije nad masama kroz neznanje, i kao drugo, nad više inteligentnijima kroz ponos, sebičnost, itd.

*Bitka* nije počela sve do prvog dolaska našeg Gospodina; jer Duh Istine najprije je došao na našeg Gospodina Isusa i na Pedesetnicu na njegovu Crkvu.\* Svijet je bio mračan kada se je naš Gospodin Isus pojavio u njemu ispunjen sa Duhom Božjim, svjetlom božanske istine, što ga je učinilo „Svjetlom svijeta”; i *bitka* je odmah započela; pravo svjetlo, sveti Duh, od Pedesetnice, bilo je predstavljeno, ne od nominalnih crkava,

---

\**Bitka* Zakona pravednosti bila je ograničena na jednu malu naciju, Izrael, i kao što je Bog predvidio „Zakon nije ništa učinio *savršenim*”—nitko od pale rase nije mogao niti se je očekivalo da dobije tu bitku. Bilo je to stvarno jedino da pokaže Krista Isusa, jedinog koji je držao Zakon, kao kanala božanskog milosrđa; i uzgredno da disciplinira narod i načini „ostatak” od njih spreman za Doba Duha i njegove sukobe ukazujući im na Krista.

nego preko istinskih članova Kristovog tijela, one koji imaju sveti Duh njihove Glave. Bitka nije mogla početi prije jer nitko od čovječanstva (svi su bili grešnici) nije mogao biti kanalom Božjeg svetog Duha, njegovim predstavnicima, izaslanicima pravednosti i istine, vojnicima križa. Najprije *je moralo biti u injeno pomirenje za ovjekov grijeh* prije nego je sveti Duh mogao izvršiti bilo kakav zadatak—prije postojanja bilo *ega za što bi se borilo*. Čovječanstvo je bilo osuđeno na smrt—na vječno uništenje, kao neprijatelji pravednosti: zašto se boriti za osuđene na propast? Zašto pokušati utjecati s pravednošću na njih, kada nije postojalo nikakve nagrade za njihove napore? Stoga je s pravom najprije došla otkupnina; i kao rezultat toga što je Otac prihvatio otkupninu sveti je Duh bio dan onima koji su bili usvojeni u njegovu obitelj kao sinovi kroz Krista.

Ali netko bi mogao primijetiti, da je *bitka*, otkako je počela, izgleda protiv svetog Duha i u korist duha zla—budući su sluge grijeha danas prirodnim rastom stanovništva mnogo puta brojniji nego su to bili kada je bitka započela, i još brže rastu od nominalnog Kršćanstva, iako je *bitka* u tijeku gotovo devetnaest stoljeća.

Osim toga duh zla i zlobe i zablude trijumfirao je protiv svetog Duha u našem Gospodinu do te mjere da je on bio razapet: i slično tome je trijumfirao protiv svih vjernih članova Kristovog tijela—krivo ih prikazujući, klevećući i zlostavljajući ih, na različite načine, već prema vremenu, mjestu i okolnostima. Cilj tih napada duha zla i njegovih slugu na Duh svetosti i njegove vjerne uvijek je isti—potkopati utjecaj Duha istine; učiniti da sveto izgleda nesvetim; prouzročiti da čisto i nesebično izgleda sebičnim i nečistim; postaviti tamu za svjetlo. Niti sluge bezbožnosti uvijek shvaćaju što rade: postajući prožeti duhom zla, duhom mržnje,

zlobe, zavisti, svađe, to ih zasljepljuje tako da „ne znaju što rade,” i često, očito, „misleći da Bogu izvršavaju službu.” Zašto taj poraz Duha svetosti? Hoće li uvijek biti tako?

Mi odgovaramo da je taj poraz Duha svetosti samo naizgledan a ne stvaran poraz. Zapravo Duh svetosti pobjeđuje još otkako je bitka počela. Njegov dvostruki zadatak tijekom ovog Evanđeoskog doba bio je dobro ostvaren.

(1) Trebalo se je *Božjem narodu* prema stupnju njihovog posvećenja i revnosti za Boga i njegovu pravednost, i zbog prevladavanja i moći duha zla u svijetu oko njih pokazati ispitom njihovih karaktera, sadašnji uvjeti koji zahtijevaju da tko bi god *živio pobožno* u ovo sadašnje vrijeme mora trpjeti progonstvo—mora biti spreman „da se kojekakva zla” lažno pričaju o njemu a ipak to strpljivo podnositi, poput njihovog Gospodara, nastavljajući, bez obzira, biti vjernima Gospodinu pod svaku cijenu—ne smatrajući dragima svoje zemaljske živote. (2. Tim. 3:12; Mat. 5:11; 1. Pet. 2:23; Djela 20:24)

(2) Svjetlo Duha svetosti u Božjem narodu trebalo je tako sjati *na* svijet kako bi privuklo sve koji nisu skroz zasljepljeni izopačenim duhom Protivnika. Trebalo je obasjavati tamu *prekoravaju i je*—svjedočiti protiv sve nepravednosti; budeći tako savjest čak i oslijepljenih da shvate svoju odgovornost prema Bogu i budućem danu suđenja. Tako je naš Gospodin poučio svoje sljedbenike da nakon primanja svetog Duha oni trebaju *svjedo iti* o Istini među svim narodima—poslušali ljudi ili ne.

Sveti je Duh pobijedio u pogledu oba cilja zbog kojih je bio poslan. Izabrao je vjerno „malo stado” „pobjednika,” sljedbenika puta pravednosti—Isusa Predvodnika i njegovu vjernu četvu vojnika križa, od kojih su se svi posvetili „čak do

smrti”; i kojima će uskoro biti dana nagrada Kraljevstva—kada posljednji članovi budu bili u potpunosti ispitani i učinjeni savršenima kroz patnje zbog pravednosti. Također je pobijedio i s obzirom na *svjedo enje* svijetu. Naš je Gospodin prorekao da učinak svjedočenja treba biti uvjeriti svijet u grijeh, pravednost i dolazeći dan pravednog suda, u kojemu će sva zla djela sadašnjeg života imati pravednu odmazdu, prema stupnju svjetla kojeg je prijestupnik imao.

To je svjedočanstvo otišlo naširoko i nadaleko, i danas svijet kao cjelina prepoznaje te tri stvari koje je Duh svetosti u Crkvi stavio pred njega—grijeh, pravednost, i sud. Istina je, svijet nema jasnu niti ispravnu ideju o pravednosti, niti o grijehu, niti razumije karakter i cilj dolazećeg suda—niti da će to biti tisućugodišnji dan: niti svijet razumije jasno poziv Crkve tijekom ovog doba, da umakne sudu sa svijetom i da postanu njegovim sucima u tom sudnjem danu *žrtvuju i sada dobrovoljno* zemaljske interese zbog pravednosti—slijedeći Otkupitelja. Nije nužno da svijet razumije te pojedinosti—to se njega ne tiče. To spada među „dubine Božje,” koje nitko ne može razumjeti osim ako od srca ne postanu poslušnima Gospodinovom pozivu na pravednost, i posvete se primiti Duha Očevog, i kao sinovi tako biti upoznati sa detaljima božanskog plana. (1. Kor. 2:10,11)

U odgovoru na upit, Hoće li uvijek biti tako? Mi odgovaramo, Ne. Ovo će doba prestati čim razvije „malo stado,” pozvanih da budu sunasljednicima s Kristom. Sljedeće djelovanje Jehovinog svetog Duha ili moći će biti uspostava tog Kraljevstva: i s njegovom uspostavom djelovanje svetog Duha biti će uzduž Kraljevskih principa—uspostavljajući sud i pravdu na zemlji. Sud će za red postaviti, a pravednost za visak, i laž i prijevara svake vrste ustupit će mjesto jasnoj

spoznaji Istine. Umjesto daljnjeg svjedočenja svijetu o „*sudu koji dolazi*,” svjedočit će mu se da je sud započeo i da će svaki prijestup odmah primiti pravednu naknadu kazne. Umjesto svjedočenja Crkvi, „ne sudite ništa *prije vremena*,” baš naprotiv će se svjedočiti da su oni kao Božji instrumenti bili posebno kvalificirani da sude svijetu sa pravednim sudom. Umjesto da se od onih koji su u skladu s Bogom i imaju njegov Duh pravednosti i istine bude zahtijevalo da trpe zbog pravednosti oni će biti krunisani kraljevi i svećenici pravednosti zaduženi da vladaju nad zemljom za njen blagoslov i vraćanje u savršenstvo, u pravednost, i „istrebljivanje,” u „vječnom uništenju” svih koji namjerno odbacuju prilike tog blagoslovljenog dana suda osiguranog ljubavlju Božjom kroz otkupninu koju je dao naš Gospodin Isus. Tako će veliki Jehova i njegov Duh svetosti i svi koji se ujedine s njima pobijediti, i grijeh i Sotona i duh zla biti će zauvijek uništeni i tamo više neće biti prokletstva. (Iza. 28:17; 1. Kor. 4:5; 6:2; Djela 3:23; 2. Sol. 1:9; Otkr. 22:3)

### **Duhovne Borbe Izvan i Unutar Svetaca**

Mi smo razmatrali bitku kao cjelinu: pogledajmo sada na neke od njenih sadašnjih faza. Iako se to može smatrati kao sukob Crkve ipak je to sukob *pojedinaca* sa grijehom. Premda će Crkva izaći kao pobjednik iz te borbe, nju će sačinjavati samo pojedinci koji su pobjednici. I kao što je pobjeda u Crkvi pobjeda Božjeg svetog Duha, moći ili utjecaja protiv duha zla, nepravednosti, isto je i sa pojedinačnim svecima.

Većina Kršćanskog puka (nominalni Kršćani, čak uključujući i tzv. „duhovnike,” „posvećenike,” itd.) znaju malo o pravim duhovnim bitkama i pobjedama, zato što većina nikada nisu napravili ispravno posvećenje, i nikada nisu primili

svetog Duha Istine. Neki su se posvetili sekti, i primili su sektaški duh ljubavi prema sekti, predanje sekti, službu i žrtvu za sektu, itd. Drugi su prepoznali jedno ili više moralnih načela i posvetili se tome da ih nikada ne prekrše: takvi primaju duh moralnosti, samozadovoljni duh, samopravedan duh. Drugi su izdvojili neku vrlinu koju obožavaju i čiji duh primaju—na primjer, strpljenje—i oni su u potpunosti zadovoljni kada postignu dobar stupanj strpljenja i njegovog duha. Drugi se posvećuju „radu” za Isusa i izgledaju zadovoljnima jedino kada su u vrevi uzbudljive aktivnosti; malo im je važno kakve je vrste taj posao, samo da nije otvoreno služenje Sotoni i samo da ga ima u izobilju i da imaju istaknuto mjesto: za njih je rad važniji od rezultata, i stoga su oni posve zadovoljni da „biju zrak,” nadajući se da će se na kraju utvrditi da nisu učinili mnogo štete. Takvima bi uzeti si vrijeme za proučavanje Božje Riječi kako bi se ustanovilo vrstu radnika kakve on traži, i vrstu rada koju on želi da oni rade, značilo kršenje njihovog zavjeta posvećenja—jer oni su se posvetili djelu i zadovoljni su u srcu jedino kada su na vrhuncu uzbuđenja. Drugi više mudriji, ali ne uistinu mudriji, posvećuju se posebnoj vrsti službe za Boga i čovjeka—službu za koju misle da *ih* najviše treba. Ako se *posvete* „djelu umjerenosti,” oni primaju duh tog djela i imaju svaki blagoslov koji dolazi s njim. Ili ako se *posve uju* djelu društvene reforme oni dobivaju duh društvene reforme i njegove blagoslove.

Sva ova posvećenja, i duhovi ili stavovi koji rezultiraju iz njih, imaju i dobre i zle utjecaje. Bilo koji od njih daleko je bolji od posvećenja zlu i njegovom duhu zla. Bilo koji od njih je daleko bolji čak i od posvećenja sebi i duhu sebičnosti koji ga prati. Bilo koji od njih je daleko bolji nego besciljan život posvećen ničemu. Međutim nijedno od tih se ni u kojem smislu



može usporediti sa posvećenjem koje je naučavano u Svetom Pismu i koje je primjerom pokazao naš Gospodin Isus Krist, Otkupitelj svijeta, uzor svom tijelu, Crkvi. To, pravo posvećenje, jedino donosi u srce sveti Duh, Duh Istine, kojega svijet ne može primiti.

To uistinu pravo posvećenje razlikuje se od svih drugih. Ono ima samo jednu svetinju kojoj se poklanja: ono se poklanja Jehovinoj volji, predavajući sebe i svoju volju kao živu žrtvu na Gospodinov žrtvenik, kao razumnu službu. Ono ne traži nikakve uslove ili ograđivanje. Jezik Velikog Svećenika je onaj svakog pripadnika „kraljevskog svećenstva”: „Nisam došao vršiti svoju volju, nego volju onoga koji me je poslao.” „Evo, dolazim, o meni je u svitku knjige zapisano: Izvršiti, Bože, volju tvoju.” Takvi su postali sudionicima svetog Duha.

Za one koji su posvetili svoju volju, i bezrezervno prihvatili Riječ i volju Božju, kroz Krista, rečeno je da su nebeski ili *duhovno usmjereni*. Oni su toliko preobraženi, toliko potpuno drugačiji od onoga što su bili u svom prijašnjem zemaljskom stanju, da su nazvani Novim Stvorenjima, i to ime ne bi bilo neprikladno ako ne bi označavalo išta više od radikalne promjene srca ili volje koje su oni doživjeli. Ali ono znači više; znači da su oni koji su sada izabrani iz svijeta svetim Duhom Istine, i koji pristupaju Bogu kroz novi i živi put koji je bio otvoren sa velikom žrtvom za grijeh, doista embryo nova stvorenja, čije savršenstvo u božanskoj prirodi samo čeka promjenu kroz uskrsnuće, na kraju ovog doba, uvjetovano u potpunosti sa njihovom vjernosti kao novih stvorenja vodstvu svetog Duha.

Međutim, to novo mentalno stvorenje, ili preobraženi um, embryo novog stvorenja, koje će u potpunosti doći u postojanje u uskrsnuću, je još uvijek poistovjećeno sa ljudskim tijelom, i stoga Apostol kaže o toj klasi, „Ali ovo blago [novi um, novu

prirodu] imamo u zemljanim posudama.” (2. Kor. 4:7) Govoreći o istoj stvari, Apostol nam jamči da kada se zemaljska kuća raspadne, bude bila žrtvovana, mrtva s Kristom, mi ćemo, ipak, imati građevinu od Boga, novu kuću, slavno tijelo, u skladu sa novim umom i njegovim Duhom svetosti i na svaki način prikladno za njegovo prebivanje (2. Kor. 5:1), budemo li od vjernih pobjednika koji nastavljaju do kraja putovanja uskim putem, slijedeći našeg Predvodnika.

Riječ *sveto* izvedena je iz riječi *zdravo* i označava potpunost; stoga je sveti Duh zdravi ili potpuni duh. I nas stoga ne iznenađuje da je onima koji su primili sveti Duh ili potpuni duh u bilo kojoj dobroj mjeri time njihov karakter bio zaokružen sa svih strana—bolje su uravnoteženi u svojim prosuđivanjima nego ikada prije—oni imaju „duh zdrave pameti,” međutim neprijateljstvom zaslijepljeni duh svijeta može tvrditi za njih, „Imaju đavla i luduju”; zato što oni žive, rade i raduju se stvarima koje su još uvijek nevidljive, vječne na nebesima. (2. Tim. 1:7; Ivan 10:20; 6:27)

Individualno razmatrajući, jedan od najozbiljnijih neprijatelja onih koji su bili začeti svetošću duha kroz božanske savjete i obećanja, je zli duh straha. To bi nas uvjerilo kako vjerojatno postoji neka pogreška: ili da Bog nije nadahnuo nadasve velika i dragocjena obećanja, ili da ona nisu za nas, ili da ih mi iz nekog razloga nikada nećemo postići. Svi od Božjeg naroda su podložni napadu od tog pogrešnog duha sumnje i straha—neki manje neki više konstantno; i svi se trebaju hrabro boriti protiv tog zlog duha i uništiti ga, kako on ne bi ubio plodove svetog Duha i na kraju ga ugasio—potpuno ga istjerao iz nas.

Ipak „duh straha” nije došao u naša srca niti duhom božjim niti od zloga: to je jednostavno mentalni utjecaj koji je prirodan svakom palom ljudskom biću poniznog uma. On je začat kroz shvaćanje osobne nesavršenosti i nedostojnosti božanskih

naklonosti. Lijek za taj duh straha je sveti duh Istine, i njegove upute prihvaćene i držane sa punom sigurnošću vjere. Duh Istine nam kaže da postoje dobri razlozi za naše primanje duha straha; ali da ti razlozi više ne postoje budući da smo i došli u Krista kao nova stvorenja. On nas udaljava od naših nenamjernih slabosti ka velikom Pomirenju koje je ostvario naš Gospodin Isus, ii navodi nam riječi nadahnutog Apostola:

„Što ćemo dakle na to reći? Ako je Bog za nas, tko će protiv nas? Ta on ni svojega Sina nije poštedio, nego ga je za sve nas predao [u smrt]! Kako nam onda s njime neće sve [potrebno] darovati? Tko će optužiti izabranike Božje? Bog opravdava! Tko će osuditi? Krist Isus umrije [plativši njihovu kaznu—ispripravljajući sve njihove nedostatke], štoviše [proslavljeni i visoko uzvišeni Krist koji] i uskrsnu, on je i zdesna Bogu - on se baš zauzima za nas!” (Rim. 8:31-34)

Ako „Duh vjere,” jedna od faza ili djelovanja „Duha svetosti,” „Duha Istine,” tako istupi naprijed i bude prihvaćen i podržavan od strane novog stvorenja, pobjeda nad duhom straha je brzo dobivena, i posljedice će biti mir i radost svetog Duha vjere i ljubavi i pouzdanja u Boga. No ipak, te se bitke uvijek iznova mora voditi u iskustvu svakog Kršćanina. I, zaista, „duh straha,” može biti vrijednim *slugom* novom stvorenju, dok ga se ne može tolerirati kao gospodara, niti kao prijatelja i stanovnika srca. Učini ga psom čuvarom, i neka boravi izvan vratiju srca, i može služiti veoma korisnoj svrsi u skretanju pozornosti na lopove i razbojнике koji se prikradaju kako bi nam oteli naše blago svetosti, radosti, mira, ljubavi i zajedništva s našim Ocem i sa braćom. Kao što nas Apostol potiče „bojmo se” napada izvana nakon što smo sve stvari uredili pred Bogom odbacivši sve suprotne utjecaje i primivši njegov Duh u naša srca. Bojmo se stoga kao oni koji su spremni ići sa Ženikom u rano jutro da nitko od nas ne bi bio

ovladan sa duhom tromosti, duhom bezbrižnosti, duhom pospanosti, i tako, poput „ludih djevice,” biti nespremnima za veliki događaj—„svadbu”—za koju smo napravili sve naše pripreme.

Imajmo, stoga, na umu da koliko god bio koristan sluga, duh straha nije od Boga, i nikada ne smije biti primljen unutar dvorca Kršćanskog srca, koje mora biti potpuno predano da ga posjeduju različiti članovi obitelji svetog Duha—ljubav, radost, mir, itd., jer savršena ljubav istjeruje strah isto tako kao i druge članove nesvete duhovne obitelji—gnjev, zlobu, mržnju, ljubomoru, strah, nezadovoljstvo, ponos, svjetovne ambicije, itd. Apostol objavljuje—„Jer nije nam Bog dao duha bojažljivosti, nego snage, ljubavi i razbora.” (2. Tim. 1:7)

Ponekada napad dolazi odostraga a ne sprijeda—strah za prijatelje, strah za svijet, itd., nespremnost da se vjeruje Bogu zbog drugih premda spremni pouzdati se u njega zbog sebe. I to je ozbiljna stvar; jer to u velikoj mjeri izbacuje duh mira i radosti i pogrešno usmjerava snage. „*Duh straha*” kaže, velika je pogreška misliti da je Krist umro za sve; i velika je drskost vjerovati da svi na koncu moraju dobiti neki blagoslov mogućnosti za život, kao rezultat otkupnine. Ili, ako nas strah ne uspije pobijediti, njegov zao drug, „*duh zablude*,” može pokušati voditi nas u suprotnom smjeru, dobiti nas da vjerujemo u univerzalno spasenje u vječni život—sugerirajući ponos sa Božje strane, koji bi ga sprečavao da uništi one koji su svjesno zli.

„*Duh zablude*” pretpostavlja da je mudriji od Riječi Božje, i sugerira ljudskom razumu da bi trebao prosuđivati Boga prema svojim vlastitim standardima, umjesto da ispravlja svoje vlastite standarde Riječju božanskog otkrivenja. Tako, na različite načine, zablude, duh straha, i duh ropstva, što su sve elementi Protivnikovog duha, nesvetog Duha, pripisuju laž

izjavama Duha Istine, koji objavljuje da je „Isus milošću Božjom za svakoga okusio smrt,” i da će blagoslovljena prilika za doći u sklad s Bogom, pod uvjetima Novog Saveza, na koncu biti proširena na svako stvorenje; i da će nakon što bude bio doveden do spoznaje Istine svatko biti suđen njome, i biti bilo priznat za vječni život, ili osuđen na vječno uništenje, drugu smrt. „Po tome prepoznamo duha istine i duha zablude.” (1. Ivan. 4:5,6; Djela 3:23)

Duh Božji, Duh svetosti, duh je radosti i mira u svima koji ga primaju, u onoj mjeri u kojoj ga primaju—u mjeri u kojoj dolaze u sklad sa nebeskim Ocem i sa Otkupiteljem, koji ima isti um ili stav. Duh Gospodinov vodi do vjere u Božja obećanja; duh zablude vodi u suprotnom pravcu, u nevjerovanje u Božja obećanja, u ljudske špekulacije i lakovjernost i praznovjerje—do vjerovanja u stvari o kojima Bog nije govorio, i koje su nerazumne onima koji imaju „sveti Duh,” „duh zdrave pameti.” Duh Istine vodi do aktivnosti i snage u božanskoj stvari, cijeneći prednost biti suradnik sa Bogom u bilo kojoj mjeri; duh zablude, baš naprotiv, je „duh pospanosti” i bezbrižnosti u odnosu na nebeske stvari, i pažljivosti što se tiče zemaljskih stvari—nemarnosti za pravu Crkvu i njenu vezu ljubavi, i pažljivosti za ljudske organizacije i njihove kredima povezane veze. (Rim. 11:8)

### **Duh koji Źeli sa Zavisti**

Kao što je već zapaženo, Božja posvećena djeca—*duhom za eta* „nova stvorenja” su u sadašnje vrijeme *dualna* bića; novo koje još nije u potpunosti razvijeno, još nije „rođeno,” i koje nema prikladno tijelo, živi u starom tijelu od mesa koje je smatrano mrtvim—zarobljeno obnovljenom voljom da ga koristi i da mu služi tijekom razdoblja svog razvoja. (To međutim ne

podrazumijeva da Kršćani imaju *dvije* prirode, jer takva je misao suprotna Biblijskoj znanosti.) Ono što je jedino priznato od Boga, i trebalo bi jedino biti priznato od „braće svete, sudionika nebeskog poziva” jeste novi duh, um Kristov, sveti stav ili volja: no ipak postoji stalni rat između tog novog stava koji je začeo Riječju Božjom i stare volje, duha ili stava našeg palog tijela. Ponekada se u Svetom Pismu o toj našoj suprotnoj volji, duhu ili stavu našeg tijela govori kao o našem duhu, kao kada čitamo, „Ili mislite da Pismo uzalud govori? Želi li Duh koji prebiva u nama [u našem tijelu ne prebiva ništa savršeno] sa zavisti?” (Jakov 4:5)

Novi duh, novo stvorenje, ono koje je začeto svetim Duhom ljubavi, ne zavidi; kao što je zapisano, „Ljubav ne zavidi, ljubav se ne hvali, ne nadima se, itd.” (1. Kor. 13:4) Prema tome, kada god, ustanovimo da duh zavisti, mržnje, svađe ili isprazne slave u bilo kojoj mjeri upravlja našim postupcima ili riječima ili mislima, to je siguran znak da naš prijašnji zli duh zadobiva pobjedu nad nama kao novim stvorenjima. I srazmjerno tome koliko možemo i u kojoj mjeri se rješavamo toga i bivamo ispunjeni s elementima svetog Duha—blagošću, dobrotom, krotkošću, bratoljubljem, ljubavlju—mi rastemo u sličnost Kristu, koji je Očeva slika—u toj smo mjeri mi ispunjeni sa svetim Duhom. Ne ispunjeni sa *duhovnom osobom*, nego ispunjeni sa duhom, utjecajem ili voljom osobe, naime našeg Oca Jehove—istim duhom koji je bio i koji je još uvijek u Jedinorođenom Sinu.

Apostol Pavao također piše što se tiče te iste bitke između duha, stava ili uma našeg tijela i novog duha, stava ili uma u koji smo bili preporođeni. Ali on se bavi sa temom sa stajališta *ura unatosti*—kao da naše tijelo više nismo mi nego naš neprijatelj, i mi smo prepoznati jedino kao nova stvorenja i sveti Duh kao naš jedini duh ili stav. On kaže: „Hoću reći: po Duhu živite pa nećete ugađati požudi [želji] tijela! Jer

tijelo žudi [želi] protiv Duha, a Duh protiv tijela. Doista, to se jedno drugomu protivi da ne činite [nova stvorenja] što hoćete”—stalno protivljenje i prijevara tijela bivaju preprekom savršenim *djelima*, iako Božjom milošću to ne sprečava naše prihvaćanje kod Boga kao „novih stvorenja,” čija srca, duhovi, namjere, su sveti i prihvatljivi Ocu u Ljubljenome. (Gal. 5:16,17)

### **Pou eni od Boga kroz Duh**

Iz onoga što smo naučili u pogledu Duha Gospodinovog, i njegovog djelovanja na njegov narod, kroz prosvjetljujući utjecaj na njihove umove, njegovo uklanjanje zabluda, i njegovo prosvjetljenje Riječi davanjem žive istine, mi smo pripremljeni razumjeti i cijeniti Apostolove riječi: „Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje [tjelesnog čovjeka] ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube. A nama to Bog objavi po Duhu jer Duh sve proniče, i dubine Božje.” (1. Kor. 2:9,10) To jest, podloživši našu volju Gospodinovoj, kako bi mogli biti poučeni od njega, i hoditi njegovim putem, mi smo došli u sklad sa njegovom voljom, umom, Duhom; i mi smo pripremljeni, sa tog novog stanovišta—stanovišta novog uma, ispravno usmjerenog—da vidimo stvari u novom svjetlu—sve nam postaje novo. Novi um, nova volja, potiče nas da istražujemo dubine Božje, da proučavamo Riječ Božju, kako bi smo mogli upoznati i vršiti njegovu volju, kao poslušni sinovi. Imajući um ili Duh našeg Oca, mi ćemo poklanjati pažnju njegovim uputama, u svakom detalju, i nastojati hoditi u skladu s njim. „Jer tko od ljudi zna što je u čovjeku [um, volja, plan] osim duha [uma] čovječjega u njemu? Tako i što je u Bogu, nitko ne zna osim Duha Božjega.” (1. Kor. 2:11) To jest, kao što nitko ne može znati um i plan drugog čovjeka izuzev ako mu to nije bilo otkriveno, jednako tako nitko ne

može razumjeti božanski um i plan, osim ako ne dođe u sklad sa božanskim umom—primi sveti Duh.

„A mi primismo Duha [um, stav ili volja] koji je od Boga da *znamo* čime nas je obdario Bog...Naravan čovjek ne prima što je od Duha Božjega; njemu je to ludost i ne može spoznati jer po Duhu valja prosuđivati.” To razumiju jedino oni koji imaju Duh ili um Božji, Duh njegovog plana, Duh Istine. Svi takvi moraju imati stavove koji su u skladu sa pravednošću i istinom, u onoj mjeri u kojoj razumiju ta načela, i moraju svakodnevno težiti za time da još više upoznaju um Božji, volju Božju, i imati više od njegovog Duha, stava. Takvi su poslušni sinovi sve više i više „ispunjeni s Duhom” Istine, i duhom poslušnosti istoj. Međutim oni ne postižu to stanje uspoređujući duhovne stvari sa tjelesnim stvarima, kao što je tjelesan čovjek sklon činiti, nego slijedeći božanski savjet, i „uspoređujući duhovno s duhovnim.” (1. Kor. 2:13) „Duhovan [onaj tko je primio sveti um ili Duh] pak prosuđuje sve [on je u stanju razumjeti i ispravno procijeniti i ljudske i duhovne stvari u svjetlu božanskog plana], a njega nitko ne prosuđuje.” Nijedan tjelesan čovjek ne može razumjeti niti ispravno prosuditi motive koji potiču duhovno orijentirano „novo stvorenje” da spremno žrtvuje stvari koje su vrijedne tjelesnom čovjeku, za nade i izgleda koje se, potonjima, čine nereálnima i nerazumnima. Zbog toga su, Gospodinovi sljedbenici smatrani „ludima” od strane svjetovno orijentiranih, od onih koji imaju duh svijeta. (1. Kor. 2:12-16; 4:10)

### **Parakletost, Utješitelj**

Riječ *parakletos* je prevedena Utješitelj u Ivanu 14:16,26; međutim misao koja je obično prenesena sa riječju utjeha (naime ublažiti, umiriti) ovdje nije ispravna. Ispravna je misao



ona o pomoći, ohrabrenju, olakšanju, jačanju. Stoga je obećanje našeg Gospodina podrazumijevalo da će sveti Duh kojeg Otac bude poslao u Isusovo ime i kao Isusovog predstavnika biti blizu njegovih sljedbenika, uvijek nazočna pomoć u svako vrijeme potrebe—sveta moć s kojom će on voditi i usmjeravati svoj narod i pomoći im da „hode po vjeri a ne po gledanju.” Zaista, naš nam Gospodin daje razumjeti da su sve službe Duha njegove vlastite službe, govoreći, „Neću vas ostaviti kao sirote, doći ću k vama” (redak 18): on stoga poistovjećuje sveti Duh sa sobom. „A ako tko nema Duha Kristova, taj nije njegov”—i nema *parakletos*, božansku pomoć.

Ta moć Božja je sa cijelom Crkvom, ipak svatko prima svoj udio svetog utjecaja osobno—individualnom povezanošću sa kanalima Duha. Sama Istina je glavni kanal Duha Istine; ali svi oni koji su blisko povezani sa Istinom i imaju njen Duh su do te mjere također kanali kroz koje Duh pomaže i utječe na druge.

Moć ili Duh Božji nevidljiv je ljudima; međutim njegovi učinci su opipljivi i vidljivi. To se može prikazati sa električnom strujom u bakrenoj žici; ali trenutak kada auto, ispravno opskrbljen sa motorom, dotakne žicu sa svojom mišicom ili „trolom” snaga se očituje sa pokretom auta. Ista struja ali kroz drugu pripremu osvjetljava kola, i opet sa drugim uređajem opskrbljuje ga sa toplinom, i opet kroz drugi uređaj prenosi komunikaciju kroz telegraf ili telefon. Sve to su njeni blagoslovi pod povoljnim uvjetima, ipak stvar može biti tako uređena da ona ima smrtonosan učinak, kao na električnoj stolici. Stoga sveti Duh je duhovna energija ili sila Božja—ona pokreće, prosvjetljuje, grije i poučava sve koji su, imajući ispravno stanje u sebi, dovedeni u vezu s njim kroz njegove ispravne kanale; i on može donijeti smrt—Drugu Smrt, svim namjernim grešnicima. Koliko ja stoga potrebno, da svatko od

Gospodinovog naroda ima ispravnu *opremu* i ispravne *veze* da bi bili ispunjeni sa Duhom i bili pokrenuti za sva dobra djela!

Ništa povezano sa ovim ukazivanjem na sveti Duh kao na drugog utješitelja ili pomoćnika ili onoga koji jača ne podrazumijeva da se mislilo na nekog drugog Boga ili neku drugu *osobu* trojstva Bogova. Kontekst pokazuje baš naprotiv da je utješujući ili jačajući sveti Duh Oca i Duh Sina. U recima 18 i 23 na Oca i Sina je ukazano kao na one koji jačaju i vode i tješe Crkvu—kroz Duh. Stoga je naš Gospodin nadalje objavio, „I evo, ja sam uvijek s vama do svršetka svijeta”—kroz sveti Duh, ne u tijelu.

Trebalo bi imati na umu da riječi *on*, *njemu*, *on sam*, korištene ukazujući na *parakletos*, mogu s jednakom ispravnošću biti prevedene sa *ona*, *njeno*, *njoj samoj*, ili *ono*, *tome*. *Heautou*, preveden sa *sobom* u tom kontekstu, prevedena je sa *sebi* devet puta u našoj Općoj Verziji Biblije. *Ekinos*, prevedena sa *on* u *tom* kontekstu, mnogo je češće prevedena sa *to* ili *ono*. *Ekinos* je prevedena sa *to* u 1. Ivan. 5:16—„za takav [griješ u smrt] ne kažem da se moli.”

### „On e vas uvoditi u svu Istinu”

Naš je Gospodin ukazao na kanal kroz koji će ta moć Božja, „Duh Istine,” doći njegovom narodu, rekavši, „*Rije i* koje vam ja govorim duh su i život su.” To jest, Moje riječi izražavaju um, volju, Duh Božji. Stoga mi imamo stalno postavljeno pred nas, kao neophodno na našu pobjedu, proučavanje Riječi Istine. Mi čujemo nalog našeg Gospodina, „Istraži Pisma.” Mi čujemo kako Apostol Pavao pohvaljuje plemenito ponašanje Berejaca, zbog toga što su „svakodnevno istraživali Pisma.” Mi ga opet čujemo kako kaže da bi smo „trebali obratiti posebnu pažnju na ono što smo čuli; i mi imamo njegov poticaj Timoteju, koji nam jamči da je „Riječ Božja korisna, da Božji čovjek bude posve

sposoban i potpuno opremljen za svako dobro djelo.” Mi čujemo kako Apostol Petar također potiče „tako je proročanska riječ koju imamo još pouzdanija, i dobro činite što pazite na nju.” (Ivan 5:39; Djela 17:11; Hebr. 2:1; 2. Tim. 3:17; 2. Pet. 1:19)

Obećanje da će biti „ispunjeni Duhom” ili umom Božjim nije za one koji samo imaju Riječ Božju, niti za one koji samo čitaju Riječ Božju, nego je to za one koji ju gorljivo istražuju, nastojeći ju razumjeti; i oni koji ju razumiju spremni su, dapače, gorljivi poslušati ju. Želimo li biti *ispunjeni* sa Duhom Božjim, mi moramo piti iz dubina izvora Istine—njegove Riječi. I s obzirom da su naše zemaljske posude nesavršene, propusne, lako je da nam duhovne stvari iskliznu iz ruku (Hebr. 2:1); u kojem slučaju duh svijeta, koji nas stalno okružuje, brzo juri kako bi ispunio vakuum. Zaista, postoji stalni *pritisak* duha svijeta na Gospodinov narod, naginujući svrgnuti novi duh, novi um, Duh ili stav svetosti, Prema tome priliči svima od Gospodinovih vjernih novih stvorenja da žive veoma blizu izvoru Istine, Gospodinu, i veoma blizu njegove Riječi, kako Duh Božji ne bi bio ugašen, i mi umjesto toga bili ispunjeni duhom svijeta.

Čini se svrshishodnim upozoriti neke premda je spoznaja Istine, spoznaja o Svetom Pismu, važna, neophodna za imati Duha Istine, ipak, pojedinac bi mogao imati *mnogo* spoznaje o Riječi Božjoj *bez da ima imalo* od njenog Duha. Primiti *Duha* Istine znači doći u srcu u suglasje sa Istinom, doći do mentalne suglasnosti i suradnje sa Božanskom voljom izraženom u Riječi. To se stanje može postići samo na jedan način: kao prvo prihvaćajući Gospodina Isusa kao našeg Otkupitelja i Opravdatelja, i kao drugo, posvećujući se bezuvjetno nastojanju da upoznamo i vršimo njegovu volju.

Međutim taj „Duh Istine” taj „sveti Duh” ili um u skladu sa Bogom i njegovom pravednosti, ne bi trebalo brkati sa

„*darovima* Duha,” niti pak sa „*plodovima* Duha,” iako njegovo posjedovanje uvijek donosi potonje, „mironosni plod pravednosti,” krotkost, strpljivost, blagost, bratoljublje, ljubav. Duh Istine mora biti naš *prije nego* može proizvesti takve plodove u našim svakodnevnim životima: i kod nekih je razdoblje razvijanja zrelih plodova, dobre veličine i ukusa, duže nego kod drugih; ali svatko bi trebao imati na umu riječi našeg Gospodina, „U ovome se proslavlja Otac moj da donosite mnogo ploda, tako ćete biti moji učenici.” Također bi smo trebali imati na umu njegovu usporedbu o Trsu, u kojoj mladice predstavljaju pojedinačno njegove posvećene učenike. O tima on objavljuje: „Svaku lozu na meni koja ne donosi *roda* on siječe, a svaku koja rod donosi čisti da više roda donese.” (Ivan 15:2)

Kršćanin je mladica od trenutka svog posvećenja, i sudionikom je soka iz korijena, sudionikom svetog Duha, no ipak ne treba se očekivati da će on odmah donijeti sve plodove Duha, niti ikoji od njih u njihovoj savršenosti. Prvi dokazi veze sa Crkvom—Trsom biti će povezanost sa drugim granama, povezanost sa korijenom, i dokazi života. Zatim će se pojaviti pipci ili vitice, s kojima će se tražiti i postići napredak. Kao sljedeće će doći lišće, ili javna izjava; i sljedeće što se treba očekivati trebao bi biti cvijet, a kasnije plod. Međutim plod je isprva izuzetno mali i kiseo; potrebno je vrijeme za razvoj grožđa veličine i ukusa prihvatljivog velikom Vinogradaru. Takvi su „plodovi Duha” Kristovog očekivani od svake „mladice” Trsa—od svakog člana tijela Kristovog, Crkve. Ako se u svoje vrijeme ti plodovi Duha—krotkost, blagost, strpljivost, bratoljublje, vjera, nada, ljubav—ne pojave, mladica će se prestati smatrati mladicom, i kao „gotovan” biti će odsječena od daljnje pripadnosti i prednosti.

Mi smo već vidjeli da su se „*darovi* Duha” dani na početku Evanđeoskog Doba, u svrhu uspostave Crkve, razlikovali od

„plodova Duha.” „Darovi” su se prenosili polaganjem ruku apostola: oni su spontano dolazili samo u iznimnim slučajevima (Djela 2:4; 10:45): Šimun vrač, premda kršten i dobio dar za svoju vlastitu upotrebu, nije bio u stanju prenijeti darove drugima i Petar ga je bio prekorio zbog toga što je bio ponudio novac da dobije tu isključivo *apostolsku* vlast. (Djela 8:13-21) Isti izvještaj jasno pokazuje da čak ni Filip Evangelizator, iako u stanju činiti „znakove i velika čuda,” nije mogao prenijeti *darove* Duha, već je bio obavezan poslati po apostole da to učine za njegove obraćenike. Sve se to u potpunosti slaže sa izjavom Apostola Pavla da mnogi darovi budu „prestali,” „iščeznuli:” bilo je nužno da bude tako, jer kada su Apostoli umrli, umrli su i svi oni na koje su Apostoli bili prenijeli te „darove.” *Darovi* vjere, nade i ljubavi o kojima je Apostol objavio da budu ostali nisu bili čudesni darovi već *izrasline*—„plodovi” kako ih on na drugim mjestima opisuje. (1. Kor. 13:8; Ivan 15:16)

Apostol među darove Duha uvrštava—(1) apostole, (2) proroke, (3) učitelje. Mi još uvijek imamo sa nama dar apostola, tako što imamo njihova učenja u Novom Zavjetu, toliko cjelovita i potpuna da ne zahtijevaju nikakvu nadopunu; i stoga dvanaest apostola nemaju nasljednike, i ne trebaju nijednoga, budući da je samo „dvanaestorica apostola Jaganjčevih”; oni su „dvanaest zvijezda,” kruna Crkve; oni su „dvanaest temelja” proslavljene Crkve, Novog Jeruzalema. (Ivan 6:70; Otkr. 12:1; 21:14) I mi u Crkvi još uvijek imamo, darove proroka ili tumača i učitelja, slugu Božjih i njegova Crkva govori različitim jezicima; međutim Duh to više ne daje trenutno i čudesno bez obrazovanja i talenata polaganjem apostolskih ruku. Takva čuda više nisu neophodna i više ih se ne koristi—sigurno ne u istoj mjeri kao ranije. Umjesto toga, Gospodin općenito bira neke čije su prirodne sposobnosti i obrazovanje prikladni za njegovu službu: ipak trebamo imati na umu da je stanje srca mnogo

važnije u Gospodinovim očima nego svi drugi preduvjeti zajedno; i da je on u potpunosti u stanju koristiti one koje on izabire (zbog punine svog Duha) da budu njegovi posebni sluge i izaslanici: on ih može providonosno opskrbiti sa pomoći na bilo koji način koji mu je po volji; kao što je, na primjer, Mojsiju—svom posebnom sluzi koji je bio sporog govora—on dao Arona da mu bude glasnogovornik.

Gospodinov narod ne smije zaboraviti da, iako su se upravljanje ili metoda promijenili, isti Gospodin posredstvom istog svetog Duha i dalje upravlja stvarima svoje Crkve—manje očigledno, manje izvanjski vidljivo, ali ništa manje stvarno, ništa manje pažljivo, i u svim detaljima njenih poslova. I svi od Gospodinovog stada vođeni njegovim Duhom, i poučeni njegovom Riječi, trebaju kritički prosuđivati u pogledu onih koji čini se da su učitelji i evanđelisti, predstavljajući se kao takvi. Gospodinov narod ne treba primati kao takve sve koji izjavljuju da su učitelji i evanđelisti, nego samo one kod kojih razaberu da su označeni od Gospodina da imaju te darove; i jedan od ispita u tom pogledu je njihova vjernost Riječi Božjoj—da ne propovijedaju sebe, nego Isusa Krista, i to njega razapetoga—silu Božju i mudrost Božju svakome koji vjeruje. Ako nam dođe bilo tko sa nekim drugim evanđeljem, mi smo posebice poučeni da ga ne primimo kao učitelja Istine, nego da ga smatramo kao slugu zablude, bilo svjesno ili u neznanju.

Tako Duh ili utjecaj Božji, sveti Duh ili utjecaj Istine, poučava njegov narod, vodeći ih (izravno ili neizravno) u spoznaju o Bogu. Stoga to je kanal jedinstva s Bogom sada za Crkvu, a nešto slično će biti i kanal jedinstva s Bogom za svijet u dolazećem dobu, kada će „Duh i mladenka [proslavljena Crkva] govoriti: Dođi, uzmi vode života besplatno.” (Otkr. 22:17)